

BÀI DỰ THI

**Cuộc thi: “BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI
(LẦN 4) NĂM 2025”**

Thông tin

Bài dự thi: Ánh sáng búp sen non

Họ và tên: Hồ Bùi Tú Nghi

Khoa: Truyền thông sáng tạo

Email: hbtunghi0305@gmail.com

Ánh sáng búp sen non © 2025 bởi Hồ Bùi Tú Nghi
được cấp phép theo BY-SA 4.0.

MÃ BÀI DỰ THI
(Do Ban tổ chức ghi)

THÔNG TIN DỰ THI
CUỘC THI “BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI (LẦN 4) NĂM 2025”

1. Thông tin bài dự thi của thí sinh

Hình thức:

- Bài viết cảm nhận
 Video clip
 Tranh vẽ

Tên sản phẩm dự thi: Ánh sáng búp sen non

Thông tin tên cuốn sách, tác phẩm được phép lưu hành mà anh/chị/bạn/em được học/đọc của Chủ tịch Hồ Chí Minh hoặc của các tác giả khác viết về Người đã truyền cảm hứng, nâng cao nhận thức, định hướng anh/chị/bạn/em luôn học tập và làm theo tư tưởng, đạo đức, phong cách của Chủ tịch Hồ Chí Minh:

Tác phẩm: Búp sen xanh - Tác giả: Sơn Tùng

2. Thông tin của thí sinh dự thi

Họ và tên: Hồ Bùi Tú Nghi

Chức vụ: Ủy viên Ban chấp hành chi Đoàn 24DQH1C

Ngày tháng năm sinh: 03/05/2006

Thư viện/Khoa/Trường: Khoa Truyền thông sáng tạo – Trường Đại học Nguyễn Tất Thành

Số điện thoại cá nhân: 0986838454

Địa chỉ email cá nhân: hbtunghi0305@gmail.com

Có những cuốn sách không chỉ để đọc, mà để sống cùng, để suy ngẫm và để trưởng thành. Có những con người không chỉ là nhân vật lịch sử, mà là biểu tượng vĩnh cửu – soi đường cho dân tộc, tiếp lửa cho thế hệ mai sau. Với tôi – một sinh viên mang trong mình lý tưởng chính trị, khao khát phụng sự Tổ quốc bằng trí tuệ và trái tim – thì cuốn sách “Búp sen xanh” của nhà văn Sơn Tùng là một trong những tác phẩm như thế. “Búp sen xanh” không chỉ là một tiểu thuyết lịch sử, không chỉ là tác phẩm viết về tuổi thơ và hành trình trưởng thành của Nguyễn Tất Thành – người sau này trở thành Chủ tịch Hồ Chí Minh vĩ đại – mà còn là bản hùng ca sâu lắng và cảm động về một nhân cách lớn, dần lớn lên từ mảnh đất xứ Nghệ đầy nắng gió, gian khổ và lòng yêu nước. Đó là một viên ngọc quý của văn học cách mạng, một cội nguồn tinh thần cho mọi thế hệ người Việt, đặc biệt là thanh niên trong thời đại mới.

Cuốn sách mở ra trước mắt tôi không phải một hình tượng Hồ Chí Minh đã hoàn thiện, mà là một quá trình – quá trình hình thành tâm hồn, nhân cách, lý tưởng và bản lĩnh của một con người từ thuở còn thơ ấu đến khi bước vào hành trình lớn của dân tộc. Qua từng trang viết của nhà văn Sơn Tùng, tôi không chỉ thấy hình ảnh một cậu bé Nguyễn Sinh Cung cắp sách đến trường, hay một chàng thanh niên Nguyễn Tất Thành đầy trăn trở giữa những ngã rẽ của cuộc đời, mà còn cảm nhận được sự thai nghén, nảy nở của một trái tim lớn – trái tim mang hình dáng đất nước. “Búp sen xanh” như một dòng chảy mạch ngầm, đưa tôi trở lại không gian làng Sen – nơi tiếng ru của mẹ hòa cùng tiếng gà trưa, nơi bóng dáng của người cha Phó bảng nghiêm nghị gieo những hạt giống đầu tiên về lòng tự trọng, lẽ công bằng, và sự bất khuất. Đó là chiếc nôi đầu tiên hun đúc nên tư tưởng yêu nước, là mái nhà tinh thần đầu tiên khơi dậy khát vọng lớn nơi một con người nhỏ bé.

Có những đoạn trong sách khiến tôi không khỏi rưng rưng – như khi cậu bé Thành chứng kiến nỗi khổ của đồng bào bị thực dân áp bức, khi Người chứng kiến cha mình bị cách chức vì chống lại quan lại bất công, hay khi Người từ biệt mẹ, từ biệt quê hương, mang theo hành trang chỉ là tình thương và lòng căm phẫn. Những dòng ấy, dù nhẹ nhàng, vẫn khiến tôi rung động – bởi chúng chân thực, bởi chúng mang hơi thở của một con người sống giữa nhân dân, đau nỗi đau của nhân dân và quyết hy sinh vì nhân dân. Tôi nhận ra rằng: sự vĩ đại không sinh ra trong chốn cung điện hay trường học danh tiếng, mà bắt đầu từ những nơi khiêm nhường nhất – từ bếp lửa gia đình, từ bữa cơm nghèo, từ nỗi khát khao công lý giữa những bất công thường nhật. Và “Búp sen xanh” đã làm được điều kỳ diệu: khắc họa một con người thật đến nỗi tôi có thể hình dung ra ánh mắt, bước chân, nụ cười và nỗi lòng của Bác giữa dòng đời – không phải như vị thánh trên cao, mà là người đồng hành trong tim mỗi người Việt Nam.

Tiếp nối hành trình trong Búp sen xanh, tôi càng hiểu rằng, tuổi trẻ của Hồ Chí Minh là tuổi trẻ của dấn thân, của từ bỏ cái tôi để hướng về cái chung. Những chuyến đi khắp năm châu bốn bể, những lần làm thuê khổ nhọc ở châu Âu, châu Phi, châu Mỹ... không phải để tìm kiếm vinh quang cá nhân, mà để thấu hiểu thế giới, tìm ra con đường cứu nước đúng đắn cho dân tộc mình. Đó là tuổi trẻ của một chiến sĩ chân chính, lấy nhân loại làm thầy, lấy khổ đau làm bạn đồng hành, lấy lý tưởng giải phóng dân tộc làm ánh sáng dẫn đường. Và có lẽ, điều quý nhất mà *Búp sen xanh* trao cho tôi – không phải là một bài học lịch sử, mà là một niềm tin chính trị: rằng, trong bất cứ hoàn cảnh nào, nếu con người sống vì lẽ phải, sống vì nhân dân, thì con người đó sẽ bất tử. Giống như búp sen – dù ở trong bùn lầy vẫn kiên cường vươn lên, hướng về mặt trời, giữ trọn vẹn vẻ thanh cao, tinh khiết. Trong bối cảnh đất nước hôm nay – giữa một thế giới đầy biến động, nơi giá trị vật chất lấn át đạo lý, nơi lòng tin bị thử thách, nơi chủ

nghĩa cá nhân len lỏi cả vào những chốn thiêng liêng – thì việc mỗi bạn trẻ cầm trên tay *Búp sen xanh* để đọc, để suy ngẫm, để sống theo... chính là một hành động cách mạng.

Với riêng tôi, *Búp sen xanh* không khép lại sau trang cuối cùng. Nó sống trong những lựa chọn mỗi ngày: chọn lý tưởng hay thực dụng, chọn dẫn thân hay an phận, chọn phục vụ nhân dân hay phục vụ chính mình. Và chính giữa những ngã rẽ ấy, tôi tìm thấy một con đường – con đường mà Người đã đi, một con đường đầy gian nan nhưng tràn ngập ánh sáng. Bởi lẽ, như Bác từng nói: “Không có gì quý hơn độc lập, tự do.” Và như nhà văn Sơn Tùng từng viết: “Cuộc đời Người là một đóa sen, từ bùn sâu mà sáng lòa giữa nhân gian.”

Từ những trang đầu tiên, “*Búp sen xanh*” đưa ta trở về làng Sen – nơi cậu bé Thành ra đời trong bối cảnh đất nước bị giày xéo dưới gót giày thực dân. Nhưng điều khiến cuốn sách trở nên đặc biệt không nằm ở những tình tiết kịch tính, mà là ở cách nhà văn Sơn Tùng lặng lẽ, bền bỉ, kiên trì khắc họa chân dung tinh thần và tâm hồn của một vĩ nhân – từ cậu bé Nguyễn Sinh Cung đến chàng trai Nguyễn Tất Thành, người sau này mang tên Hồ Chí Minh. Không tô vẽ hào nhoáng, cũng không lý tưởng hóa phi thực, *Búp sen xanh* kể về Bác bằng giọng văn trong trẻo, mộc mạc, chân thực. Qua đó, người đọc không chỉ kính yêu Hồ Chí Minh như một lãnh tụ, mà cảm nhận được sự gần gũi như một người con của đất mẹ, một người bạn đồng hành cùng nhân dân qua mọi chặng đường gian khó.

Người đọc không khỏi xúc động trước hình ảnh cậu bé Thành bên người mẹ tảo tần, bên người cha – cụ Phó bảng Nguyễn Sinh Sắc – cương trực, yêu nước, sống thanh liêm. Từ gian bếp nghèo, từ những lần theo cha đi khắp làng trên xóm dưới dạy học, từ những câu chuyện về thân phận người dân mất nước... tất cả đã gieo mầm trong tâm hồn cậu bé Thành lòng trắc ẩn, tình yêu nước thương dân và khát vọng giải phóng dân tộc. Từ mạch kể dung dị ấy, *Búp sen xanh* không chỉ đưa ta theo dõi những biến chuyển trong đời sống của một cá nhân, mà còn mở ra cả một bức tranh xã hội Việt Nam thời thực dân phong kiến – nơi nhân dân lầm than, sĩ phu yêu nước bị vùi dập, quê hương bị bóp nghẹt dưới ách đô hộ. Trong bối cảnh đó, sự trưởng thành của Nguyễn Sinh Cung không chỉ là sự lớn lên của một con người, mà là sự thai nghén của một tâm hồn cách mạng.

Cậu bé Thành – như một búp sen non – dù sinh trưởng giữa bùn lầy, vẫn vươn lên trong sạch, mạnh mẽ. Từ lòng kính yêu cha mẹ, đến sự cảm thương người dân khổ cực, từ khát vọng học hành đến sự trăn trở với vận nước, mọi suy nghĩ, hành động và cảm xúc đều được nhà văn Sơn Tùng khắc họa một cách tinh tế, đầy chất nhân văn. Đọc những trang sách ấy, tôi không chỉ được biết thêm về Bác, mà còn soi thấy chính mình – một người trẻ với trái tim khát khao lý tưởng, đang đi tìm con đường riêng giữa bao bộn bề thực tại. Điều làm nên sự lớn lao của Hồ Chí Minh, mà *Búp sen xanh* đã thể hiện xuất sắc, chính là sự thống nhất giữa trí tuệ và trái tim, giữa hành động và lý tưởng, giữa tư duy hiện đại và tình cảm truyền thống. Nguyễn Tất Thành đã đi nhiều nơi, chứng kiến bao cảnh đời, học hỏi từ nhiều nền văn hóa, nhưng chưa bao giờ nguôi lòng với quê hương. Trong Người, sự toàn cầu hóa không đồng nghĩa với xa rời gốc rễ, mà là để trở về mạnh mẽ hơn, sáng suốt hơn, cống hiến nhiều hơn cho dân tộc mình.

Là một sinh viên – một người trẻ đang sống giữa thời đại hội nhập và cách mạng công nghệ – tôi thấy mình như được nhắc nhở: hội nhập không có nghĩa là đánh mất bản sắc, phát triển không được phép quên cội nguồn. Những gì Bác trải qua, Bác suy nghĩ, Bác lựa chọn – qua lời kể của *Búp sen xanh* – đều như lời nhắn gửi: tuổi trẻ là để hành động, để dẫn thân, để cống hiến; chứ không phải để hưởng thụ, buông xuôi hay lãng quên trách nhiệm với cộng đồng và

Tổ quốc. Trong dòng chảy của lịch sử hôm nay, khi đất nước đang từng ngày đổi thay, khi dân tộc đang tiến bước trên con đường công nghiệp hóa, hiện đại hóa và hội nhập toàn cầu, thì lý tưởng sống của tuổi trẻ càng cần được soi rọi bởi ánh sáng đạo đức, nhân văn và bản lĩnh chính trị mà Hồ Chí Minh từng khởi nguồn. Và cuốn sách *Búp sen xanh* – với tôi – chính là một ngọn đèn thiêng liêng soi lối, là chiếc la bàn định hướng tinh thần giữa cơn lốc đa chiều của thông tin, giá trị và lựa chọn. Không phải ngẫu nhiên mà nhà văn Sơn Tùng chọn hình ảnh búp sen – loài hoa tượng trưng cho sự thuần khiết, kiên cường, bất khuất giữa bùn nhơ – để đặt tên cho cuốn sách. Búp sen chưa nở, nhưng đã hàm chứa tất cả vẻ đẹp của một đóa sen viên mãn. Nguyễn Tất Thành khi còn là búp sen, đã mang trong mình cốt cách của một bậc đại nhân, đại trí, đại dũng – như lời Bác sau này từng dạy.

Cuốn sách không chỉ khơi dậy lòng tự hào dân tộc, mà còn nuôi dưỡng ý chí phụng sự. Mỗi trang viết là một lời hiệu triệu: hãy sống sao cho xứng đáng với thế hệ cha anh, hãy rèn luyện như Bác đã rèn luyện, hãy hành động như Bác từng hành động – không vì lợi danh, mà vì hạnh phúc của nhân dân; không vì bản thân, mà vì sự trường tồn của đất nước. Khi gấp lại những trang cuối cùng, tôi hiểu rằng “Búp sen xanh” không kết thúc, mà vừa mới bắt đầu – bắt đầu trong tâm trí, trái tim và hành động của mỗi người trẻ. Bắt đầu từ sự thức tỉnh lương tri đến nỗ lực không ngừng nghỉ để hoàn thiện nhân cách, lý tưởng và khát vọng cách mạng của bản thân. Búp sen hôm qua đã thành đóa sen hôm nay, và những búp sen thời đại mới – chính là chúng tôi, thế hệ trẻ của đất nước, đang nở trong ánh sáng của lý tưởng, trách nhiệm và tình yêu quê hương.

II. Từ hạt mầm yêu nước đến bản lĩnh cách mạng

Đọc *Búp sen xanh*, tôi cảm nhận rõ ràng rằng: Hồ Chí Minh không phải là người anh hùng sinh ra từ huyền thoại, mà là một con người bằng xương bằng thịt, có cảm xúc, có đau khổ, có đấu tranh và lựa chọn. Nhưng trong mọi sự lựa chọn ấy, Người luôn đứng về phía nhân dân, đứng về lẽ phải, đứng về con đường cách mạng. Không ai có thể kìm lòng khi theo dõi hành trình xa quê của chàng thanh niên Nguyễn Tất Thành – rời bến cảng Nhà Rồng, giấu sau đôi chân trần và chiếc áo nâu là một lý tưởng vĩ đại: đi tìm đường cứu nước, cứu dân. Đó không phải là một chuyến đi thông thường, mà là một cuộc hành trình sinh tử, đầy chông gai và thử thách. Nhưng với Người, lý tưởng đó còn cao cả hơn cả mạng sống. Chính tinh thần “tự nguyện hiến dâng mình cho Tổ quốc” đã làm nên một con người phi thường. Hành trang của Người không có vàng bạc, mà chỉ là lòng yêu nước sắt son, ý chí quật cường và niềm tin không gì lay chuyển vào độc lập, tự do cho đồng bào mình.

Hành trình “đi ra để trở về” ấy, như Sơn Tùng viết, chính là con đường Hồ Chí Minh dẫn thân từ một trí thức trẻ thành chiến sĩ cộng sản, từ một người yêu nước thành nhà cách mạng vô sản. Một hành trình biến những đau thương thành hành động, biến nước mắt thành thép, biến tủi nhục thành khí phách. Nhìn lại hành trình ấy, tôi – một sinh viên trẻ tuổi của đất nước Việt Nam độc lập – không khỏi xúc động. Bởi chính từ những bước chân lặng lẽ của Nguyễn Tất Thành năm nào, hôm nay chúng tôi mới có thể ngẩng cao đầu giữa trường đời, học tập trong tự do, phát triển trong hòa bình, đóng góp trong niềm tin và trách nhiệm. “Búp sen xanh” không đơn thuần là một hồi ký lịch sử, mà là một ngọn lửa truyền thống thắp lên ý chí của người trẻ hôm nay – sống sao cho xứng đáng với những gì cha ông đã hiến dâng, xứng đáng với di sản Hồ Chí Minh để lại. Tác phẩm là một minh chứng sinh động về việc: tư tưởng lớn không sinh ra trong tháp ngà học thuật, mà nảy nở từ cuộc sống nhân dân. Nguyễn Tất Thành từ nhỏ đã chứng kiến cảnh người dân bị áp bức, thấy cha bị cách chức vì không khuất

phục cường quyền, thấy mẹ lặng lẽ chịu đựng trong hy sinh – và chính những hình ảnh ấy đã hun đúc trong Người một ý chí đấu tranh kiên cường. Nếu không từng đau đáu với nỗi đau mất nước, có lẽ sẽ không bao giờ có một Hồ Chí Minh khảng khái viết nên *Bản án chế độ thực dân Pháp*, không có một lãnh tụ hiên ngang lãnh đạo cách mạng giành độc lập, và càng không có một danh nhân văn hóa được thế giới kính trọng đến hôm nay.

Tôi nhận ra rằng, lý tưởng cách mạng không phải điều gì xa vời, mà chính là sự lựa chọn mỗi ngày: chọn sống có lý tưởng, chọn phụng sự thay vì hưởng thụ, chọn làm điều đúng dù phải trả giá. Cũng như Người năm xưa không chọn sự an nhàn mà chọn con đường chông gai để cứu dân tộc, thì ngày nay, lớp trẻ chúng tôi cũng cần noi theo tinh thần ấy: vượt lên chủ nghĩa cá nhân, khước từ thỏa hiệp với sai trái, dám nói, dám làm, dám chịu trách nhiệm để xây dựng đất nước. *Búp sen xanh* vì thế không chỉ là cuốn sách để hiểu về Bác, mà còn là cuốn sách để hiểu về chính mình. Đọc “*Búp sen xanh*”, tôi thấy trong tim mình bùng lên một ngọn lửa – ngọn lửa của lý tưởng, của đạo đức, của trách nhiệm công dân. Nó khiến tôi không thể sống thờ ơ, không thể học hành đối phó, không thể đứng ngoài những vấn đề của đất nước. Tôi hiểu rằng, mình cũng cần rèn luyện, cũng cần dẫn thân, cũng cần “trở thành một búp sen xanh” giữa cuộc đời – dù nhỏ bé nhưng luôn hướng tới ánh sáng, vươn lên trong trong sạch. Trong thời đại hội nhập toàn cầu, khi mỗi người trẻ như tôi dễ bị cuốn theo cám dỗ vật chất, chủ nghĩa cá nhân và lối sống thực dụng, thì việc đọc lại “*Búp sen xanh*” chính là cách để kháng thể tinh thần được tăng cường. Không phải ngẫu nhiên mà các thế hệ cha anh luôn coi trọng việc giáo dục lý tưởng cách mạng cho thanh niên. Bởi nếu không có lý tưởng dẫn lối, chúng tôi sẽ rất dễ mất phương hướng giữa muôn trùng ngã rẽ. Cuốn sách của Sơn Tùng, bằng ngòi bút chân thực và xúc động, đã trở thành một cột mốc dẫn đường như thế.

Chúng tôi – thế hệ sinh viên hôm nay – đang học tập, rèn luyện và khát khao đóng góp cho đất nước trong những hình thái mới: nghiên cứu khoa học, khởi nghiệp đổi mới sáng tạo, tham gia phát triển cộng đồng, xây dựng nền kinh tế tri thức... Nhưng dẫu ở lĩnh vực nào, thì ngọn nguồn của mọi hành động đúng đắn vẫn là đạo đức và lý tưởng. Và tôi tin, chính từ những bài học trong “*Búp sen xanh*”, chúng tôi sẽ càng hiểu rõ giá trị của nhân cách, càng quyết tâm chống lại thói ích kỷ, vụ lợi, giả dối – những thứ mà Bác từng lên án trong suốt cuộc đời mình. “*Búp sen xanh*” – trong cái tên dịu dàng ấy là cả một sức mạnh tinh thần phi thường. Bởi nó không viết về chiến thắng, mà viết về hành trình để đi tới chiến thắng. Nó không kể về quyền lực, mà kể về nhân cách. Không nói về huyền thoại, mà kể về một con người chân thật – sống và cống hiến trong giản dị, thanh cao và bền bỉ như sen. Tôi mong rằng mỗi người trẻ sẽ một lần đọc “*Búp sen xanh*”. Không phải để ngợi ca quá khứ, mà để thức tỉnh hiện tại. Không phải để khóc cho nỗi đau của dân tộc năm xưa, mà để hành động hôm nay vì một Việt Nam phồn vinh, dân chủ và hạnh phúc. Tôi cũng mong, mỗi người chúng ta, như những búp sen giữa cuộc đời, sẽ cùng nở rộ trong ánh sáng của tư tưởng Hồ Chí Minh – thứ ánh sáng không bao giờ tắt trong lịch sử dân tộc.

Bởi lịch sử không chỉ là những gì đã qua, mà là những gì chúng ta đang viết tiếp. Và lý tưởng cách mạng không chỉ là di sản, mà là ngọn lửa cần được truyền tay, tiếp sức, nuôi dưỡng. Từ Nguyễn Tất Thành đến Hồ Chí Minh, từ *Búp sen xanh* đến thế hệ sinh viên hôm nay – là một dòng chảy bất tận của niềm tin, trách nhiệm và tình yêu Tổ quốc.

Điều làm tôi kính phục nhất trong *Búp sen xanh*, đó là cách nhà văn không lạm dụng hình tượng Hồ Chí Minh như một tượng đài bất động, mà luôn hiện lên một cách gần gũi, đời thường nhưng đầy ánh sáng. Đó là cậu học trò say mê sách vở, chăm chỉ học chữ Hán lẫn chữ

quốc ngữ, biết kính trọng thầy cô, hiếu thuận với cha mẹ. Là chàng thanh niên không ngại lao động chân tay, sẵn sàng rửa bát thuê, làm bồi bàn để có cơm ăn, áo mặc và từng đồng bạc tích góp cho lý tưởng cách mạng. Là người con từng ngậm ngùi nhìn cánh đồng bào mình đói khát, dốt nát và bị sỉ nhục, từ đó quyết tâm sống một đời không vì riêng mình mà vì cả dân tộc. Tư tưởng lớn của Người – tư tưởng Hồ Chí Minh – được thai nghén và hình thành ngay trong những hành động nhỏ, từ sớm. Như một búp sen non, được nuôi lớn bằng đất quê, nước mắt mẹ, lời dạy cha, và gió lửa của thời đại.

Từ những bước chân chập chững đầu đời, Bác đã hun đúc ý chí vươn lên, khát khao học hỏi và cống hiến không ngừng nghỉ. Những thử thách, gian khó không làm Người chùn bước, mà càng tôi luyện tinh thần kiên cường, sự nhẫn nại và lòng nhân ái sâu sắc. Búp sen xanh ấy không chỉ tượng trưng cho sự trong sáng, thuần khiết mà còn là biểu tượng của sức sống mãnh liệt, vượt lên mọi nghịch cảnh để vươn mình tỏa sáng giữa bùn lầy cuộc đời. Hình ảnh đó khiến tôi hiểu rằng, những điều lớn lao không phải bỗng dưng mà có, mà chính là kết quả của những nỗ lực nhỏ bé, bền bỉ từng ngày. Bác Hồ – người anh hùng dân tộc – đã bắt đầu từ những bước chân giản dị ấy, và chính từ đó, Người đã thắp lên ngọn lửa cách mạng, dẫn dắt dân tộc ta đi tới tự do và độc lập. Đọc “Búp sen xanh”, tôi càng thêm trân trọng và tự hào về một con người bình dị nhưng vĩ đại, một tấm gương sáng cho mọi thế hệ noi theo.

Tôi đã từng đọc nhiều sách viết về Bác Hồ – từ những tác phẩm nghiên cứu, chính luận đến thơ ca, truyện ký – nhưng với tôi, Búp sen xanh là một trong những tác phẩm có khả năng “khơi nguồn” mạnh mẽ nhất. Không lý luận khô khan, không hô hào sáo rỗng, cuốn sách này chạm đến trái tim người đọc, đặc biệt là người trẻ, bởi nó kể về hành trình của một con người đi từ bình thường đến phi thường bằng chính bản lĩnh, nghị lực, đạo đức và trí tuệ của mình.

Ngày nay, trong bối cảnh hội nhập quốc tế sâu rộng, giới trẻ chúng tôi đứng trước nhiều cơ hội nhưng cũng nhiều thách thức. Có người chọn hướng đi thực dụng, có người mất niềm tin vào lý tưởng, có người dễ bị cám dỗ bởi chủ nghĩa cá nhân, chủ nghĩa hưởng thụ. Trong những giảng xé ấy, “Búp sen xanh” trở thành ngọn đèn soi đường, nhắc nhở chúng tôi: không có con đường nào xứng đáng hơn con đường vì dân, vì nước. Bác Hồ từng nói: “Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền.” Lời ấy, xuất phát từ chính hành trình đời Bác, đã tiếp sức mạnh cho biết bao thế hệ thanh niên vượt qua mọi gian nan, vững bước trên con đường dẫn thân và cống hiến.

Là một sinh viên, một công dân trẻ của đất nước Việt Nam hôm nay, tôi nhận thấy rõ: chúng tôi không thể sống thờ ơ hay quay lưng với lịch sử. Chúng tôi không chỉ cần học giỏi, làm giỏi, mà phải sống đúng, sống đẹp, sống có lý tưởng cách mạng. Tấm gương đạo đức của Chủ tịch Hồ Chí Minh – mà tôi thấy rõ trong từng trang Búp sen xanh – chính là lời hiệu triệu âm thầm mà mạnh mẽ nhất: “Hãy sống xứng đáng với Tổ quốc này, với nhân dân này, với những người đi trước đã ngã xuống.” Câu nói ấy không phải là khẩu hiệu, mà là một lẽ sống. Búp sen xanh gieo vào lòng tôi niềm tin rằng: tuổi trẻ hôm nay có thể không đi theo con đường y chang Bác đã đi, nhưng nhất định phải mang theo trong tim tinh thần Hồ Chí Minh – tinh thần vượt khó, tinh thần yêu nước nồng nàn, tinh thần phụng sự Tổ quốc bằng tất cả tâm – trí – lực của mình.

Nếu coi Chủ tịch Hồ Chí Minh là một tượng đài vĩ đại, thì Búp sen xanh chính là những viên gạch đầu tiên xây nên tượng đài ấy. Một cậu bé nghèo, một học trò chân đất, một chàng thanh niên không bằng cấp cao sang... đã trở thành vị Cha già của dân tộc. Đó là câu chuyện không chỉ để cảm động, mà để suy ngẫm và hành động. Với tôi, cuốn sách ấy là kim chỉ nam đạo đức

– là lời nhắc nhở nhẹ nhàng nhưng không thể phai mờ: Đừng quên mình là ai. Đừng quên đất nước đã lớn lên từ đâu. Và đừng quên sống sao cho xứng đáng với tên gọi “con dân Việt Nam”. Tôi sẽ tiếp tục sống, học tập, cống hiến – như một búp sen thời đại mới – vươn lên từ bùn lầy của chủ nghĩa cá nhân, vươn thẳng về phía ánh sáng của lý tưởng, để góp phần làm rạng rỡ hơn nữa những gì Bác đã dày công vun đắp.